

Arrest

nr. 206 396 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft diverse asielaanvragen ingediend die werden verworpen.

Hij maakte op 16 januari 2017 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

De verwerende partij neemt op die dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsingsberoep in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 181 184 van 24 januari 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 16 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het annulatieberoep gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering en een inreisverbod van 16 januari 2017 alsook tegen een beslissing van 11 januari 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt verworpen bij arrest nr. 188 548 van 16 juni 2017

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie besliste op 10 mei 2017 om verzoeker in vrijheid te stellen. Op 10 mei 2017 wijst de verwerende partij verzoeker erop dat hij onmiddellijk gevolg moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 16 januari 2017. Verzoeker dient hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 205 864.

Verzoeker maakte op 5 juli 2017 wederom het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op diezelfde datum geeft de verwerende partij aan verzoeker een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2017.

Op 22 juli 2017 maakte verzoeker wederom het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. De verwerende partij nam op 22 juli 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 209 402.

Verzoeker maakte op 11 januari 2018 nogmaals het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

De verwerende partij neemt op 12 januari 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 12.01.2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 1, alinea 1, van de wet:

☒ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

☒ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

☒ 12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Artikel 74/14:

☒ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde ;*

☒ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bezit van verdovende middelen, PV LE.60.LC.000923/2018 van de politiezone van Leuven. Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden tussen 27.07.2005 en 22.07.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 16.01.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft op 27.06.2005 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 23.12.2015. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten

met een negatieve beslissing door de RVV op 25.03.2016. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 05.12.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 11.01.2017. Deze beslissing is op 16.01.2017 aan betrokkene betekend.“

Dit is de bestreden beslissing.

Op 25 februari 2018 geeft de verwerende partij aan verzoeker een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2018. Verzoeker dient hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 217 891.

Op 11 april 2018 geeft de verwerende partij aan verzoeker nogmaals een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2018. Verzoeker dient hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 219 252.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt de gezamenlijke behandeling van huidige zaak, met de zaken gekend onder rolnummers 205 864 en 209 402. In deze dient erop te worden gewezen dat het, in het kader van het inquisitoriale karakter van de rechtspleging, aan de Raad toekomt om te oordelen over de noodzaak tot het samenvoegen van zaken. In casu kan de Raad niet vaststellen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling noodzakelijk is om huidige zaak samen te behandelen en te berechten met de zaken gekend onder rolnummers 205 864 en 209 402. De voormelde zaken betreffen respectievelijk de mededeling aan verzoeker om gevolg te geven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2017 en een bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2017. Voormelde zaken en de thans bestreden beslissing, die een bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2018 betreft, zijn niet zodanig verweven dat een gezamenlijke behandeling zich opdringt. Verzoeker betoogt wel maar toont niet aan dat de bestreden beslissing het gevolg is van een gebrek aan uitstel bij eerdere beslissingen. Verzoeker is ten slotte van oordeel dat de nietigheid van één van de drie beslissingen onvermijdelijk leidt tot de nietigheid van de andere beslissingen, doch de Raad kan dergelijks niet vaststellen.

3. Over de gegrondheid

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“schending van artikelen 7, 62 en 74/17 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), van overweging 12 en artikelen 5, 9 en 14 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikel 4 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van artikelen 1, 4 en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste Onderdeel

Verzoeker heeft een belang bij het huidig beroep door de herhaling van betekenissen van bevelen om het grondgebied te verlaten terwijl zijn identificatie, en dus zijn verwijdering tot nu toe onmogelijk is gebleken.

In deze omstandigheden moest de Dienst Vreemdelingenzaken zich uitspreken over de mogelijkheid van een uitstel van de uitwijzing van verzoeker. Meer nog, terwijl dit uitstel al eerder betekend moest worden, bij de vrijlating van verzoeker uit het gesloten centrum van Merksplas, moest verzoeker kunnen genieten van een document waarin zijn toestand in rechte verduidelijkt werd. Door in bezit te zijn van

een dergelijk document, was zijn verblijfstoestand duidelijk voor de politiediensten en kon de bestreden beslissing enkel genomen worden in geval van een verandering in zijn identificatie.

De bestreden beslissing is dus nietig door het gebrek aan betekenis van een uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten bij de vrijlating van verzoeker. In ieder geval is de bestreden beslissing nietig door het gebrek aan motivatie over de mogelijkheid van een uitwijzing en de verandering bij het identificatieresultaat van verzoeker. De bestreden beslissing vereist van verzoeker om onmiddellijk het grondgebied te verlaten terwijl de praktische elementen van zijn dossier de onmogelijkheid ervan aantonen. De bestreden beslissing laat verzoeker dus illegaal op het grondgebied verblijven, in schending van richtlijn 2008/115/EG.

Een correcte omzetting van richtlijn 2008/115/EG vereist de betekening van een uitstelbeslissing voor verzoeker.

Het uitstel van een uitwijzingsbeslissing is voorzien door de volgende bepalingen van richtlijn 2008/115/EG.

Overweging 12:

"Er dient een regeling te worden getroffen voor onderdanen van derde landen die illegaal verblijven maar nog niet kunnen worden uitgezet. Voorziening in hun elementaire levensbehoeften dient volgens de nationale wetgeving te worden geregeld. Teneinde ervoor te zorgen dat de betrokkenen bij administratieve controles of inspecties een bewijs van hun specifieke situatie kunnen leveren, dienen zij een schriftelijke bevestiging te krijgen van hun situatie. De lidstaten dienen, wat de concrete invulling van deze schriftelijke bevestiging betreft, over een ruime mate van beleidsvrijheid te beschikken en moeten de bevestiging ook kunnen opnemen in uit hoofde van deze richtlijn genomen besluiten in het kader van terugkeer."

Artikel 9

Uitstel van verwijdering

1. De lidstaten stellen de verwijdering uit:

(...)

b) technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens onvoldoende identificatie.

(...)

Artikel 14

Waarborgen in afwachting van terugkeer (...)

2. De in lid 1 bedoelde personen ontvangen van de lidstaten schriftelijk de bevestiging, overeenkomstig de nationale wetgeving, dat de termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 2, is verlengd, of dat het terugkeerbesluit voorlopig niet zal worden uitgevoerd.

Een omzetting van deze uitstelmechanisme bestaat in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

"§2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met:

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.

Het concept van uitstel van verwijdering maakt de onvermijdelijke aanvulling uit op de verwijderingsverplichting waaraan de Staten inmiddels moeten voldoen. De reden voor het uitstel van verwijdering is op een of andere manier de rechtvaardiging van de moeilijkheid of onmogelijkheid om aan deze verplichting te voldoen.

Deze verplichting om de vertraging in recht te motiveren werd duidelijk gemaakt door het Hof van Justitie:

"45. In dit verband kan worden volstaan met vast te stellen dat zowel uit de loyaliteitsplicht van de lidstaten als uit de vereisten van doeltreffendheid die in herinnering zijn gebracht met name in punt 4 van de considérans van richtlijn 2008/115, volgt dat aan de bij artikel 8 van deze richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen de verwijdering uit te voeren, spoedig mogelijk moet worden voldaan. Dat is vanzelfsprekend niet het geval indien de betrokken lidstaat, na te hebben vastgesteld dat het verblijf van de onderdaan van een derde land illegaal is, de uitvoering van het terugkeerbesluit, of zelfs de vaststelling op zich van dat besluit, laat voorafgaan door een strafrechtelijke vervolging, eventueel gevolgd door een gevangenisstraf. Een dergelijke handelwijze zou de verwijdering vertragen (arrest El Dridi, reeds aangehaald, punt 59) en wordt overigens niet vermeld onder de in artikel 9 van richtlijn 2008/115 genoemde rechtvaardigingen voor uitstel van de verwijdering." [...]

Het komt voort uit de rechtspraak dat het gebrek aan uitvoering van een bevel het EU-recht schendt indien het niet gedekt wordt door een van de voorziene gronden van uitstel bepaald door artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet (lees artikel 9 van de richtlijn 2008/115).

De Dienst Vreemdelingenzaken is perfect op de hoogte van de mislukte identificatie van verzoeker. Wanneer de bestreden beslissing genomen werd, wist de administratie dat verzoeker onverwijderbaar bleef. Het is opmerkelijk dat de bestreden beslissing verzoeker als een gevaar voor de openbare orde bestempelde, hem geen termijn gaf om vrijwillig te vertrekken en dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem vrijliet. De administratie was wel verplicht om het uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten toe te kennen en deze beslissing te betekenen aan verzoeker.

Hoe meer de administratie bevelen om het grondgebied betekend, hoe beter vallen de kritieken van verzoeker tegen hun motivatie.

Het feit dat de onverwijderbaarheid misschien tijdelijk zou zijn, verandert niets aan de verplichting van de administratie. Per definitie is een uitstel op zich altijd een tijdelijke beslissing.

De artikelen 7 en 74/17 van de Vreemdelingenwet zijn dus geschonden in de zin dat het bevel niet uitgevoerd is zonder uitleg over dit gebrek.

Het feit is dat de omzetting van artikel 9 en 14 van de richtlijn 2008/115 een letterlijke omzetting van de Europese bepalingen uitmaakt, maar geen concrete opstelling geeft voor de toepassing.

In de praktijk zijn er weinig concrete voorbeelden van uitstelbeslissingen. Er werd hiervoor geen specifieke bijlage opgesteld en de verzoekende partij is van mening dat het nuttig effect van de bepalingen niet gewaarborgd werd. Dit is nochtans een verplichting onder de loyale samenwerking, zoals bepaald door artikel 4 van het Verdrag betreffende de Europese Unie:

"Dé lidstaten treffen alle algemene en bijzondere maatregelen die geschikt zijn om de nakoming van de uit de Verdragen of uit de handelingen van de instellingen van de Unie voortvloeiende verplichtingen te verzekeren"

De handelingsvrijheid van de Lidstaten bij de omzetting is beperkt tot de effectieve tewerkstelling van de bepaling. Het Hof van Justitie heeft dit beginsel meermaals herhaald in haar rechtspraak in verschillende contexten.

" 25. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat aangezien gezinshereniging de algemene regel is, de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 strikt moet worden uitgelegd. De lidstaten mogen hun handelingsvrijheid dus niet gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn en aan het nuttig effect daarvan (arrest O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 74 en aldaar aangehaalde rechtspraak)? Dit is hier niet het geval aangezien er geen toepassing van de normen is ontwikkeld behalve een letterlijke omzetting zonder verder concreet toepassingskader.

Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet is geschonden door het gebrek aan uitstelbeslissing of door het gebrek aan motivatie voor de afwezigheid van een uitstelbeslissing.

Uw Raad zou het dan nuttig kunnen vinden om uitleg te krijgen van het Hof van Justitie over de gevolgen bij het mislukken van een identificatieprocedure in de terugkeerbeslissing en de draagwijdte van de verplichting om een uitstel van deze beslissing te bepalen.

Tweede Onderdeel

De administratie kan de verwijdering uitstellen bij afwezigheid van identificatie. Ze dient dus na te gaan of de situatie van verzoeker dit rechtvaardigt.

De beslissing waarmee verzoeker gelast werd om onmiddellijk het grondgebied te verlaten werd genomen wetende dat hij niet in staat is om te voldoen aan een dergelijk bevel.

Verzoeker is op geen enkele manier verantwoordelijk voor het falen van zijn identificatie. Hij heeft zijn verklaringen nooit gewijzigd. De familiesamenstelling die hij aan het CGVS bezorgd heeft aan het begin van zijn asielaanvraag in juni 2005 (stuk 3), komt perfect overeen met diegene van zijn halfzus (stuk 4) die een asielaanvraag ingediend heeft in oktober 2000.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aan de Rwandese autoriteiten alle identiteitsgegevens overgemaakt die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag verstrekt heeft. Ook alle gegevens ter identificatie van verzoeker, zijn ouders en broers en zussen werden overgemaakt aan de Rwandese autoriteiten. Wat zijn halfzus die in België verblijft betreft, mevrouw [S.B.], heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de Rwandese autoriteiten een kopie overgemaakt van haar nationaliteitscertificaat en identiteitskaart.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten slotte als bewijs van verblijf een convocatie bij het Bemiddelingscomité overgemaakt om de verblijfplaats van verzoeker in het district van Kanombe aan te tonen. Door dit te doen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het vertrouwelijkheidsbeginsel van de

asielprocedure geschonden en heeft het de Rwandese autoriteiten doen vermoeden dat verzoeker een asielaanvraag in België heeft ingediend... (Voor de elementen van de identificatieprocedure die onder de aandacht van verzoeker gebracht werden, zie stuk 5).

Ondanks al deze inspanningen waren de Rwandese autoriteiten niet in staat om de identiteit van verzoeker te bevestigen.

Verzoeker draagt geen enkele verantwoordelijkheid in het falen van deze identificatieprocedure.

Het uitstel van de verwijdering is volledig gerechtvaardigd. De administratie moet dit uitstel aan verzoeker betekenen (of op zijn minst hem op de hoogte brengen van de redenen waarom dit uitstel geweigerd werd). Het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, heeft bevat in dit geval geen toereikende motivatie.

Artikel 74/17, §2, 2° van de Vreemdelingenwet is geschonden. De identificatie van de verzoekende partij is gefaald. De toestand komt overeen met het motief van uitstel voorzien in dit artikel. Nochtans wordt er geen motivatie aangebracht over de (niet-)toepassing ervan.

Derde Onderdeel

De genomen beslissing schendt de fundamentele rechten van verzoeker.

Een beslissing tot uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt in dat de vreemdeling een minimum aan sociale rechten toegekend krijgt om zijn menselijke waardigheid te behouden.

Volgens overweging 12 van richtlijn 2008/115 moeten hun basisbehoeften gedefinieerd worden in overeenstemming met de nationale wetgeving.

« 54 Met betrekking tot, in de tweede plaats, de voorziening in de basisbehoeften van een derdelander in een situatie als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, preciseert punt 12 van de considerans van richtlijn 2008/115 weliswaar dat de voorziening in de elementaire levensbehoeften van onderdanen van derde landen die illegaal verblijven maar nog niet kunnen worden uitgezet, volgens de nationale wetgeving dient te worden geregeld, doch die wettelijke regeling moet verenigbaar zijn met de uit die richtlijn voortvloeiende verplichtingen. » [...]

De basisbehoeften zijn verzekerd door de algemene wetgeving, in casu de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Deze toepassing komt in aanmerking tot zover een uitstelbeslissing effectief betekend wordt.

Met andere woorden, de genomen beslissing blijft in gebreke wat het garanderen van de menselijke waardigheid van verzoeker betreft. Deze waardigheid is verankerd in artikel 1 van het Handvest. Het is in strijd met de menselijke waardigheid om een vreemdeling op de meest complété wijze vast te houden in onwettig verblijf terwijl deze laatste niet in staat is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De artikelen 4 en 7 van het Handvest zijn eveneens van toepassing. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het EHRM.

Het lang laten aanslepen van situaties waarin een verwijdering onmogelijk lijkt, kan de fundamentele rechten van de vreemdeling schenden. Sinds de jaren '80 heeft « la Commission a (...) déclaré que l'expulsion répétée d'un individu dont l'identité est impossible à établir, vers un pays où son admission n'est pas assurée, peut poser un problème sur le terrain de l'article 3 de la Convention (cf. Giama c/Belgique, rapport Comm. 17.7.80, D.H. 21 p. 73). Un tel problème peut a fortiori se poser si l'étranger fait depuis longtemps l'objet d'expulsions répétées d'un pays vers un autre sans qu'aucun ne prenne des mesures pour régulariser sa situation ».⁵

In de zaak MSS heeft het Hof het volgende niet uitgesloten: « (...) la possibilité que la responsabilité de l'état soit engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine »,⁶ en heeft het geoordeeld dat het falen van de Griekse autoriteiten om hun verplichtingen na te komen jegens de Opvangrichtlijn hen verantwoordelijk maakt in de zin van artikel 3 EVRM « en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. »⁷

Verzoeker wijst erop dat hij reeds kritiek geuit heeft op de verschillende instanties wegens het feit dat hij in een precair verblijf gehouden werd gedurende meer dan 11 jaar na de indiening van zijn asielaanvraag in 2005. Verzoeker is van mening dat deze aanhoudende precaire situatie op zich al een schending vormt van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst naar het arrest B.A.C. t. Griekenland waarin het EHRM concludeerde dat de Staten "obligation positive tirée de l'article 8 de la Convention, consistant à mettre en place une procédure effective et accessible en vue de protéger le droit à la vie privée, au moyen d'une réglementation appropriée tendant à faire examiner la demande d'asile du requérant dans des délais raisonnables afin de raccourcir autant que possible sa situation de précarité.

»

De genomen beslissing blijft een inmenging uitmaken in het privéleven van verzoeker en verergert het.

De fundamentele rechten van de verzoekende partij zijn geschonden.

Conclusie

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt zijn verplichtingen omverzoeker het uitstel van zijn verwijdering te betekenen. Deze verplichtingen werden opgenomen in artikel 74/17 van de wet van 15 december en maken de gedeeltelijke omzetting uit van de artikelen 9 en 14 van richtlijn 2008/115.

Daarbij wordt de menselijke waardigheid van verzoeker ondermijnt die gedwongen wordt om onwettig in het land te blijven zonder dat er voorzien wordt in zijn basisbehoeften.”

3.2. Kernbetoog van verzoeker is dat hem een gemotiveerde beslissing inzake een uitstel van verwijdering diende te worden betekend. Hij betoogt dat vaststaat dat zijn verwijdering, ten gevolge van identificatieproblemen, niet kon worden verwezenlijkt, waarbij hij – onder verwijzing naar overweging 12 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en artikel 74/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – betoogt dat verweerder “*verplicht [is] om het uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten toe te kennen en deze beslissing te betekenen aan verzoeker*”.

3.3. Overwegingen van een richtlijn, zoals in casu overweging 12 van de Terugkeerrichtlijn waarop verzoeker zich beroept, zijn geen bindende rechtsnormen waarvan de eventuele schending leidt tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. De betrokken overweging maakt trouwens gewag van een ruime mate van beleidsvrijheid voor lidstaten voor wat betreft de schriftelijke bevestiging van de situatie van een illegale vreemdeling die nog niet kan worden uitgezet en is dus niet rechtstreeks afdwingbaar. Er dient verder te worden opgemerkt dat de schending van een richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, Jur., 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, Jur., 1974, 1337). Verzoeker voert nergens aan dat de omzetting van de artikelen 5, 9 en 14 van de Terugkeerrichtlijn laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd. Verzoeker werpt weliswaar op dat een correcte omzetting van de Terugkeerrichtlijn de betekening vereist van een uitstelbeslissing, doch de Raad wijst op artikel 74/17, §2, van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 3.6), dat de omzetting vormt van artikel 14.2. van de Terugkeerrichtlijn en dat voorziet in een schriftelijke mededeling dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld, onder meer wegens het ontbreken van identificatie. Verzoeker wijst trouwens zelf in zijn verzoekschrift op de voormelde bepaling in de Vreemdelingenwet. Het is niet omdat verzoeker in de praktijk geen schriftelijke mededeling dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld heeft ontvangen of dat er geen specifieke bijlage hiervoor werd gecreëerd of omdat er weinig concrete voorbeelden zijn van uitstelbeslissingen, dat hij zich rechtstreeks kan beroepen op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending van de voormelde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn opwerpen.

Deze onderdelen van de middelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

3.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is een zogenaamd terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn (artikel 1, §1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet). Het is geen verwijderingsbesluit in de zin van artikel 3.5 van de Terugkeerrichtlijn (artikel 1, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet). Het bestreden terugkeerbesluit werd onder verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet getroffen omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten (1), omdat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden (2) en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is (3). Er wordt tevens onder verwijzing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aangegeven dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat hij een bedreiging is voor de openbare orde (a) en omdat hij niet binnen de toegekende termijn aan een

eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven (b). Dit alles wordt gemotiveerd in feite. De bestreden beslissing bevat dus duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Aan de bestreden beslissing gaat geen verzoek tot verlenging van de termijn van de verwijderingsmaatregel vooraf zoals bedoeld in artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een dergelijke aanvraag heeft ingediend bij de verwerende partij. Verzoeker kan er dan ook geen motieven over verwachten in de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.6. Artikel 74/17, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met:

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.

Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid.

De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.”

3.7. Verzoeker kan gelet op het gestelde in artikel 74/17, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet gevolgd worden in zijn betoog dat hij een schriftelijke mededeling diende te ontvangen van de verwerende partij dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld (artikel 74/17, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet; zie ook HvJ, zaak C-146/14, 5 juni 2014, §89). Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verwijdering van verzoeker op grond van de bijlage 13septies van 16 januari 2017 niet is kunnen doorgaan wegens het ontbreken van identificatie zodat geen laissez-passer werd verkregen. Vermits verzoeker werd vrijgesteld is artikel 74/17, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet van toepassing, dat stelt dat in geval van vasthouding, mondeling wordt meegedeeld dat de verwijdering tijdelijk is uitgesteld.

3.8. Nergens is echter bepaald dat de in punt 3.7. bedoelde mededeling op straffe van nietigheid moet zijn opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Zelfs indien dit het geval zou zijn, ziet de Raad niet in waarom dit in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet worden opgenomen waaraan geen mislukte verwijderingspoging voorafgaat. Blijkens het administratief dossier dateert de verwijderingspoging op grond van de bijlage 13septies van 16 januari 2017 immers van de periode januari 2017-juli 2017. Dit is ongeveer een jaar voordat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf opwerpt dat een uitstel van de mogelijkheid tot uitwijzing *“al eerder betekend moest worden, bij de vrijlating van verzoeker uit het gesloten centrum van Merksplas”*. Op dat moment, zo stelt verzoeker, *“moest [hij] kunnen genieten van een document waarin zijn toestand in rechte verduidelijkt werd”*.

3.9. Voorts ziet de Raad niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe dit gebrek aan schriftelijke mededeling kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die ertoe strekt vast te stellen dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Verzoekers kritiek lijkt niet te zijn gericht tegen de bestreden beslissing maar eerder tegen een (impliciete) beslissing tot weigering van afgifte van een schriftelijke mededeling van de verwerende partij dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering van 16 januari 2017 tijdelijk is uitgesteld. Verzoeker brengt ook niets aan dat de vaststellingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing in het licht van de artikel 7 van de Vreemdelingenwet onderuit halen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt, *“Het is opmerkelijk dat de bestreden beslissing verzoeker als een gevaar voor de openbare orde bestempelde”*, betreft dit niet meer dan een vaststelling van verzoeker waarvan de Raad akte neemt. Waar verzoeker opwerpt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden werd *“in de zin dat het bevel niet uitgevoerd is zonder uitleg over dit gebrek”*, dient de Raad op te werpen dat dit geen steun vindt in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Het staat buiten kijf dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. De Raad wijst erop dat de Terugkeerrichtlijn volgens artikel 2, lid 1, van toepassing is op illegaal op het grondgebied van een

lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen. Uit de definitie van het begrip “illegaal verblijf” in artikel 3, punt 2, van deze richtlijn vloeit voort dat iedere derdelander die op het grondgebied van een lidstaat aanwezig is zonder te voldoen aan de voorwaarden voor toegang tot dan wel verblijf of vestiging in deze lidstaat, alleen al daardoor illegaal op dit grondgebied verblijft (cf. arrest van het Hof van Justitie van 7 juni 2016, Affum, C 47/15, EU:C:2016:408, punt 48). Artikel 6, lid 1 van genoemde richtlijn legt op dat de lidstaten een terugkeerbesluit moeten uitvaardigen tegen iedere derdelander die illegaal op hun grondgebied verblijft, tenzij de betrokkene valt onder het toepassingsgebied van artikel 6, leden 2 tot 5 (cf. arrest Achughbabian van het Hof van Justitie, C-329/11, EU:C:2011:807, punt 31). Het blijkt echter niet dat verzoekers geval valt onder deze uitzonderingen waarin geen terugkeerbesluit kan getroffen worden.

Artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn luidt immers als volgt:

- “1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.*
- 2. De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing.*
- 3. De lidstaten kunnen ervan afzien een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land die, op grond van een op de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn geldende bilaterale overeenkomst of regeling, door een andere lidstaat wordt teruggenomen. Door de lidstaat die de betrokken onderdaan van een derde land heeft teruggenomen, wordt in dit geval lid 1 toegepast.*
- 4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.*
- 5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”*

3.11. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd wanneer hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nietig is “door het gebrek aan betekenis (sic) van een uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten bij de vrijlating van verzoeker” en al evenmin wanneer hij opwerpt dat de bestreden beslissing enkel kon worden genomen in geval van een verandering in zijn identificatie. Dit betoog mist juridische grondslag.

3.12. Verzoeker vervolgt „De bestreden beslissing vereist van verzoeker om onmiddellijk het grondgebied te verlaten terwijl de praktische elementen van zijn dossier de onmogelijkheid ervan aantonen. De bestreden beslissing laat verzoeker dus illegaal op het grondgebied verblijven, in schending van richtlijn 2008/115/EG”. Verzoeker laat echter de vaststellingen in de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, dat handelt over de gevallen waarin een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven met een uitvoeringstermijn van 0 tot 6 dagen, ongemoeid. Een verwijzing naar een “schending van richtlijn 2008/115/EG” en de artikelen 9 en 15 van de Terugkeerrichtlijn volstaat te dezen niet, gelet op het gesteld in punt 3.3. De Raad ziet ook de relevantie niet in van de verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-329/11 van 6 december 2011 die handelt over een niet toegelaten geval van uitstel en vertraging van de verwijdering. Verzoekers punt is net dat zijn geval wel een toegelaten geval van uitstel van verwijdering betreft. Uit de geciteerde rechtspraak kan evenmin worden afgeleid “dat het gebrek aan uitvoering van een bevel het EU-recht schendt indien het niet gedekt wordt door een van de voorziene gronden van uitstel bepaald door artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet”. Het betoog van verzoeker mist eens te meer juridische grondslag.

3.13. Vermits een mogelijke niet naleving van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen reden om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie “over de gevolgen van een

identificatieprocedure in de terugkeerbeslissing en de draagwijdte van de verplichting om een uitstel van deze beslissing te bepalen”.

3.14. Verzoeker voert verder een uitgebreid betoog over het feit dat hij niet verantwoordelijk is voor *“het falen van zijn identificatie”* en dat de verwerende partij het vertrouwelijkheidsbeginsel van de asielprocedure heeft geschonden, doch de Raad ziet niet in hoe dit de bestreden beslissing, die er toe strekt vast te stellen dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, aan het wankelen kan brengen. Alleszins is verzoekers betoog eens te meer gericht op het *“gerechtvaardigd zijn”* van het uitstel van verwijdering. Er kan dan ook worden verwezen naar het gestelde in punt 3.9. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat de identificatiepogingen van de verwerende partij i.s.m. de Rwandese autoriteiten zouden zijn gebeurd voordat de asielprocedure van verzoeker zijn beslag heeft gekregen. Uit stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift en meer bepaald de brief van de verwerende partij van 20 januari 2017 – die dateert van na het afsluiten van verzoekers asielprocedure op 25 maart 2016 bij arrest nr. 164 778 van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden – gericht aan de Rwandese ambassade blijkt ook niet dat de verwerende partij enige informatie verstrekt waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker een asielprocedure heeft doorlopen. Verzoeker beweert wel maar de Raad ziet niet in hoe een overgemaakte *“convocatie bij het Bemiddelingscomité”* om de verblijfplaats van verzoeker in het district van Kanombe aan te tonen, bij de Rwandese ambassade het vermoeden zou hebben aangewakkerd dat verzoeker een asielaanvraag in België heeft ingediend. Het stuk dat gevoegd is bij het verzoekschrift is bovendien opgesteld in een andere taal dan de landstalen. De Raad is dus niet bij machte om na te gaan of het stuk wel zegt wat verzoeker beweert dat het zegt. Conform het gestelde in artikel 8, tweede lid van het PR RvV neemt de Raad het document niet in overweging.

3.15. Het derde onderdeel van het middel is warrig opgesteld. De Raad begrijpt eruit dat verzoeker een menswaardige opvang en een minimum aan sociale rechten misloopt doordat hem geen uitstelbeslissing betekend werd, en dat de verplichtingen die voortvloeien uit de Opvangrichtlijn niet nagekomen worden, wat een schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Tevens betoogt hij dat het lang laten aanslepen van een situatie waarin een verwijdering onmogelijk lijkt, artikel 3 van het EVRM schendt. Voorts is hij van oordeel dat het feit dat hij meer dan 11 jaar na het indienen van de asielaanvraag in een precair verblijf wordt gehouden, een schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

3.16. De Raad dient op te merken dat de kritiek wederom is gericht tegen het niet betekenen van een uitstelbeslissing, wat niet de bestreden beslissing is. De Raad heeft ook geen rechtsmacht om zich uit te spreken over verplichtingen die gelden voor de Belgische Staat op grond van de Opvangrichtlijn of over de vraag of verzoeker al dan niet menswaardig wordt opgevangen. Zijn verdere kritiek betreft het in het voetlicht plaatsen van zijn situatie waarbij hij al lang in illegaal verblijf vertoeft, doch de Raad kan hiervan enkel akte nemen. De Raad wijst er nog op dat verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend op 5 december 2011 maar dat dit uitmondde in een beslissing tot onontvankelijkheid van 11 januari 2017. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad op 16 juni 2017 bij arrest nr. 188 548. Sindsdien heeft verzoeker geen nieuwe verblijfsaanvragen ingediend. De Raad ziet ook de relevantie niet in van het door verzoeker in dit verband geciteerde arrest van het EHRM dat handelt over de verplichting die voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM om een asielaanvraag binnen een redelijke termijn af te handelen.

3.17. De Raad concludeert dat nergens in de Terugkeerrichtlijn, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de door verzoeker geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, kan worden teruggevonden dat het niet toegestaan zou zijn een vreemdeling, wiens verwijdering tijdelijk niet kan worden verwezenlijkt, een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Daargelaten de vraag naar de efficiëntie van het afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten aan een dergelijke vreemdeling, wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn betoog de eigenlijke motieven van de in casu bestreden beslissing niet weerlegt, noch aantoonde dat het bevel om het grondgebied te verlaten om de redenen vermeld in zijn verzoekschrift onwettig zou zijn.

Het enig middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep

tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA